

I

Tuon näköinen Jeesus ei ollut ikimailmassa, ajattelin katsellessani kirkkoherranviraston seinällä riippuvaa maalausta viimeisestä ehtoollisesta. Jeesushan oli arabialainen juutalainen, mutta minkä ihmeen takia hän on useimmissa kuvissa kuin yksi Bee Geeseistä?

Pitemmälle en ehtinyt ajatella, sillä pastori Gabriel astui sisään. Hän oli vanhanpuoleinen parrakas mies, jolla oli pelottava katse ja syvät huolirypyt, jotka kai saa väistämättä joutumaan kaitsemaan lampaitaan yli kolmenkymmenen vuoden ajan.

Vaivautumatta tervehtimään hän kysyi: ”Marie, rakastatko sinä häntä?”

”Ai Jeesusta... tuota... totta kai rakastan... hieno mies”, minä vastasin.

”Tarkoitin sitä miestä, jonka kanssa ajattelit mennä vihille minun kirkossani.”

”Ai...”

Pastori Gabrielilla oli paha tapa esittää epähienoja kysymyksiä. Useimmat pikkukaupunkimme Malenten asukkaat tulkitisivat ne rehelliseksi mielenkiinnoksi ihmisiä kohtaan, mutta itse epäilin, että hän oli vain tavattoman utelias.

”Tietysti”, vastasin. ”Rakastanhan minä.”

Minun Svenini olikin rakastettava mies. Lempeä mies. Mies, jonka lähellä tunsin oloni turvalliseksi. Häntä ei haitannut tippaakaan, että hänen naisystävänsä painoindexissä oli

aihetta valitusvirsiin. Ja ennen kaikkea: sain olla varma, ettei Sven pettäisi minua jonkun lentoemännän kanssa toisin kuin eksäni Marc, jonka toivoin hartaasti korventuvan helvetissä jonakin päivänä. Erityisen kekseliäiden demonien huomassa.

”Istuhan, Marie”, Gabriel kehotti ja työnsi minulle luku-
nojatatuolinsa. Tein työtä käskettyä ja upposin syvälle tummaan
70-luvun nahkaan, kun Gabriel itse istuutui kirjoituspöydän
ääreen. Jouduin katsomaan häntä ylöspäin ja tajusin heti, että
näkövinkkelini oli täysin tarkoituksellinen.

”Haluat siis, että teidät vihitään kirkossa?” Gabriel kysyi.

En kun kanalassa, mieleni teki vastata kiukkuisesti, mutta
sanoin niin ystävällisesti kuin kykenin: ”Niin, siitä juuri tulinkin
keskustelemaan.”

”Minulla on vain yksi kysymys, Marie.”

”Mikä sitten?”

”Minkä takia sinä haluat kirkkohäät?”

Rehellinen vastaus olisi ollut: Koska mikään ei ole epäromanttisempaa kuin siviilivihkiminen. Ja koska olin jo pikkutyttönä unelmoinut kirkkohäistä valkoisessa hääpuvussa ja unelmoin edelleen, vaikka järjellä ajateltuna tiesinkin sen olevan pelkkää tunteellista höttöä, mutta ketä nyt järki kiinnostaa, kun häät ovat kysymyksessä?

Epäilin kuitenkin, ettei totuuden myöntäminen edistäisi asiaani. Siksi taioin kasvoilleni parhaan hymyni ja takeltelin: ”Minä, tuota... Minulla on voimakas tarve sinetöidä avioliittoni kirkossa... Jumalan edessä...”

”Marie, sinua ei näy jumalanpalveluksissa juuri koskaan”, Gabriel keskeytti minut terävästi.

”Tuota... minulla on niin paljon töitä.”

”Seitsemäntenä päivänä tulee levätä.”

Lepäsinhän minä seitsemäntenä päivänä ja kuudentenakin, ja joskus tekeydyin sairaaksi levätäkseni myös jonakin ensimmäisistä viidestä päivästä, mutta sitä Gabriel tuskin tarkoitti.

”Sinä epäilit Jumalan olemassaoloa jo parikymmentä vuotta sitten rippikoulussa”, Gabriel muistutti.

Miestä ei ainakaan dementia vaivannut. Että hän muisti vielä! Olin silloin kolmentoista ja seurustelin kavis-Kevinin kanssa. Kevinin sylissä tunsin olevani taivaassa ja hänen kanssaan koin myös ensimmäisen kielisuudelmani. Ikävä kyllä hän ei tyytynyt pelkkiin suudelmiin vaan halusi aina myös puseroni alle. Sitä en kuitenkaan sallinut, koska minusta sen aika ei ollut vielä. Koska näkemyksemme erosivat niin jyrkästi toisistaan, Kevin kääntyi rippileirillä toista tyttöä puseron alta aivan silmieni edessä. Siihen hetkeen loppui maailma sellaisena kuin sen tunsin.

Minua ei lohduttanut sekään, että Kevin käsitteli toisen tytön rintoja yhtä hellästi kuin leipuri vaivaa sämpylätaikinaa. Edes kaksi vuotta vanhempi sisareni Kata ei saanut minua rauhoittumaan, vaikka sanoikin niin ihania asioita kuin: ”Se tyyppi ei ansainnut sinua”, ”Se tyyppi on idiootti kusipää” ja ”Se tyyppi pitäisi ampua ilman oikeudenkäyntiä.”

Niinpä olin mennyt Gabrielin luo ja kysynyt häneltä kyyneleet silmissä: ”Miten Jumala voi olla olemassa, kun maailmassa on niin kamalia asioita kuin sydänsuruja?”

”Muistatko myös, mitä vastasin sinulle silloin?” Gabriel kysyi.

”Jumala sallii sydänsurut, koska on antanut ihmisille vapaan tahdon”, vastasin ulkolukuäänellä.

Muistin myös ajatelleeni, että Keviniltä Jumala olisi kaikin mokomin saanut ottaa vapaan tahdon pois.

”Minullakin on vapaa tahto”, Gabriel sanoi. ”Olen eläkeiän kynnyksellä, eikä minun enää tarvitse vihkiä ketä hyvänsä, jonka jumalanpelosta en ole vakuuttunut. Odottaisit seuraajaani. Hän aloittaa puolen vuoden päästä!”

”Mutta me haluamme naimisiin nyt!”

”Ja millä tavalla se on minun ongelmani?” hän kysyi prosoivasti.

Pysyin vaiti ja mietin mielessäni: saako pappeja motata?

”En pidä siitä, että kirkkoani käytetään viihdekeskuksena”, Gabriel julisti ja katsoi minua läpitunkevasti. Olin jo vähällä tuntea syyllisyyttä – kiukkuni väistyi epämääräisen huonon omantunnon tieltä.

”Tiedäthän, että kaupungissa on toinenkin luterilainen kirkko”, Gabriel sanoi.

”Mutta... en minä siellä halua mennä naimisiin.”

”Ja miksi et?”

”Koska... koska...” En ollut varma, kannattiko minun sanoa sitä. Mutta samapa se, pastori Gabrielilla oli minusta jo valmiiksi huono käsitys. Niinpä sanoin hieman hämilläni: ”Koska vanhempani vihittiin siinä kirkossa.”

Hämmästyttävää kyllä, Gabriel muuttui lempeämmäksi. ”Olet jo reilusti yli kolmenkymmenen. Eikö sinun pitäisi vähitellen olla päässyt yli vanhempiesi erosta?”

”Tietysti... tietysti olenkin, olisihan hullua ellen olisi”, vastasin. Olinhan käynyt terapiassakin muutamia kertoja, ennen kuin se kävi minulle liian kalliiksi. (Oikeastaan kaikki vanhemmat pitäisi velvoittaa perustamaan lapsilleen heti syntymän jälkeen säästötili, jotta näillä olisi myöhemmin varaa maksaa psykologeilleen.)

”Mutta pelkää silti, että tuo huonoa onnea mennä naimisiin samassa kirkossa kuin vanhempasi?” Gabriel intti.

Hetken epäroityäni nyökkäsin. ”Minä nyt vain olen taikauskoinen.”

Hän katsoi minua yllättävän ymmärtäväisesti. Ilmeisesti hänen kristillinen lähimmäisenrakkautensa oli heräämässä.

”Selvä”, hän sanoi. ”Saatte mennä naimisiin täällä.”

Tuskin uskoin kuulemaani. ”Olet... olet oikea enkeli!”

”Tiedän”, hän vastasi ja hymyili oudon surumielisesti.

Huomatessaan, että olin pannut sen merkille, Gabriel viittasi minua lähtemään. ”Ala mennä siitä, ennen kuin muutan mieleni.”

Ponkaisin huojentuneena pystyyn ja kiiruhdin ovelle. Katseeni osui toiseen maalaukseen, tällä kertaa Jeesuksen ylösnousemusta esittävään. Ja ajattelin mielessäni: tuo mies todellakin näyttää siltä kuin alkaisi kohta vetää ”Stayin’ Alivea”.